

Sygn. akt II Ca 38/16

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 14 kwietnia 2016 r.

**Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy**

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janusz Roszewski (spr.)
Sędziowie:	SSR del. Małgorzata Wawrzonowska SSO Barbara Mokras
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. w Kaliszu

### **na rozprawie**

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko M. L.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 13 października 2015r. sygn. akt I C 1423/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanej M. L. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 1.629,20 ( jeden tysiąc sześćset dwadzieścia dziewięć i 20/100) złotych z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 286, 51 zł od dnia 11.10.2014r. do dnia zapłaty,

- 367,04 zł od dnia 12.11.2014r. do dnia zapłaty,

- 528,09 zł od dnia 13.12.2014r. do dnia zapłaty,

- 447,56 zł od dnia 15.01.2015r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 977 złotych tytułem kosztów procesu przed sądami obu instancji.

SSO Barbara Mokras SSO Janusz Roszewski SSR del. Małgorzata Wawrzonowska

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 października 2015r. Sąd Rejonowy w Kaliszu oddalił powództwo Przedsiębiorstwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. przeciwko pozwanej M. L. o zapłatę kwoty 1.629,20 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem zaopatrzenia w wodę i odprowadzanie ścieków do nieruchomości przy ul. (...) w K. i obciążył powoda kosztami procesu w całości.

**Apelację** od wyroku wniósł powód zaskarżając wyrok w całości.

Z. wyrokowi apelujący zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego tj;

a) art. 60 i art. 65 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że czynności faktyczne pozwanej polegające na stałym i niezmiennym pobieraniu wody i wprowadzaniu do kanalizacji powódki substancji ciekłych oraz regulowanie opłat przez pozwaną z te usługi po upływie okresu, na który została zawarta umowa z dnia 29 listopada 2011 r.. nie doprowadziło do zawarcia między stronami umowy per facta concludentia.

b) art. 405 kc poprzez jego nie zastosowaniu polegającym na przyjęciu, że pomiędzy Stronami nie doszło do zawarcia umowy o zaopatrzenie w wodę i odbiór ścieków w następstwie czynności konkludentnych.

c) art. 6 ust. 4 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że umowa o zaopatrzenie w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków powinna być zawarta ze wszystkimi współwłaścicielami nieruchomości;

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj.:

a) art. 505<sup>4</sup> § 1 kpc przez uznanie, że powódka dokonała zmiany przedmiotowej powództwa, tj. zmiany polegającej z nianie podstawy faktycznej dochodzonego żądania, podczas gdy powódka w toku całego postępowania przed Sądem Rejonowym domagała się zapłaty za świadczone na rzecz pozwanej usługi zaopatrzenia w wodę i odprowadzanie ścieków w okresie od września 2014 r. do grudnia 2014 r.;

b) art. 233 § 1 kpc przez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. polegających na uznaniu, że korzystanie przez pozwaną z usług świadczonych przez powódkę i regulowanie z tego tytułu opłat, również po upływie okresu, na który została zawarta umowa z dnia 29 listopada 2011 r., polegających na doprowadzaniu wody i odprowadzaniu ścieków, mimo braku pisemnej umowy, nie doprowadziło do zawarcia między stronami umowy per facta concludentia, że pomimo iż pozwana korzystała z usług świadczonych przez powódkę to nie była zainteresowana dostawą wody i odbioru ścieków z nieruchomości; przez brak wszechstronnej oceny zabranego w sprawie materiału dowodowego uwzględniającego przesłuchanie pozwanej, w trakcie którego pozwana wskazała, że była nieformalnym zarządcą nieruchomości oraz, że za pośrednictwem jej osoby i jednoczesnym przyjęciu, że pozwana nie posiada legitymacji biernej w niniejszym postępowaniu;

c) rt. 227 kpc i art. 233 §1 k.p.c. polegającego na przekroczeniu granic swobodnej oceny zebranych w sprawie dowodów poprzez dowolną ich ocenę i brak wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału dowodowego przez ustalenie stanu faktycznego w oparciu o dowód z dokumentu – odpisu z księgi wieczystej (k. 46), który znajduje się w aktach sprawy, a który na gruncie niniejszej sprawy nie został przeprowadzony i doręczony stronie powodowej,

d) art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc przez uznanie, że pozwana skutecznie wypowiedziała umowę o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz żądała zaprzestania świadczenia usług przez powódkę.

**Sąd Okręgowy zważył, co następuje.**

**Na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 25 stycznia 2016r., Sąd Okręgowy odstąpił od rozpoznania sprawy w trybie uproszczonym.**

Apelacja powoda jest uzasadniona. Zarzutom apelacji nie można odmówić słuszności.

W pierwszej kolejności w zakresie okoliczności związanych z twierdzeniami powoda, które dotyczą konkludentnego zawarcia umowy o sprzedaż wody, to zauważyć należy, że ustalenia Sądu Rejonowego – mimo pewnych niedostatków wskazanych w ramach podniesionego zarzutu naruszenia art. 233 §1 k.p.c. – są ostatecznie wystarczające do definitywnego rozstrzygnięcia sprawy. W tej sytuacji zarzut naruszenia prawa procesowego wskazanych wyżej przepisów przy dokonywaniu oceny zgromadzonych w sprawie dowodów jest nieuzasadniony. Także ustalenie stanu prawnego nieruchomości pozwanej w oparciu

o treść wpisu w księdze wieczystej nie narusza art. 227 i art. 232 k.p.c. Stwierdzić przy tym należy, że podniesiony w apelacji przez powoda zarzuty naruszenia prawa procesowego wskazanych wyżej przepisów, oparty na kwestionowaniu trafności wniosków prawnych wyprowadzonych z ustaleń faktycznych, w istocie dotyczy drugiej podstawy apelacji.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy w całości podzielając ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy uznaje je za własne. Gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804)

Zgodzić się natomiast należy z apelującym, że doszło do naruszenia prawa materialnego wskazanych w apelacji przepisów art. 60 i art. 65 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie przepisów o składaniu i wykładni oświadczeń woli, lecz nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 405 k.c., który w niniejszej sprawie, wobec charakteru dochodzonego roszczenia (z umowy) nie miał zastosowania.

W pierwszym rzędzie należy jednak wskazać na art. 555 k.c. po myśli którego przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii. Natomiast zasady dostarczania i obliczania dostarczonej energii regulują przepisy szczególne. W przypadku wody jest to ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. (Dz.U. Nr 72, poz. 747, tj. Dz.U. z 2015 r. poz. 139) o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. W tym miejscu należy również podkreślić, że zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i judykaturze poglądem, umowa sprzedaży jest zawierana solo consensu, jest więc czynnością konsensualną. Oznacza to, że dochodzi do skutku poprzez oświadczenia woli sprzedawcy o zamiarze sprzedania rzeczy za określoną cenę i wyrażeniu zgody przez kupującego.

W rozumieniu art. 555 k.c. przez energię należy rozumieć wszelkie rodzaje lub postacie energii, które mogą być przedmiotem obrotu, w tym także i woda. Istotą przedmiotu świadczenia sprzedawcy energii, a zatem i wody, jest jego zindywidualizowanie poprzez szczególny sposób wydania w drodze zastosowania odpowiednich urządzeń pomiarowych

z chwila przejścia przez licznik. Taki właśnie licznik został zainstalowany przez powoda w punkcie odbioru wody na nieruchomości pozwanej, przez który w okresie spornym przepływała woda dostarczana przez pozwanego.

Zasadnie zatem apelujący zarzuca, że Sąd Rejonowy mimo dokonanych ustaleń, których istotna część wskazuje na zaopatrywanie pozwanej w wodę w okresie objętym sporem, tj po dniu wygaśnięcia umowy z dnia 29 listopada 2011r., wyprowadził błędne wnioski co do woli pozwanej jej zakupu i odbioru. Bez znaczenia pozostaje przy tym spór stron co do sposobu realizacji tej umowy, czy ewentualnej woli jej rozwiązania przez powoda, skoro pozwana także w treści złożonych zeznań na rozprawie w dniu 29 września 2015r.

(k.38) nie kwestionuje roszczenia powoda za okres po wymianie licznika i uznaje, że za zużycie wody trzeba zapłacić.

W tych okolicznościach wniosek Sądu Rejonowego, że powództwo podlega oddaleniu z tej tylko przyczyny, że powódka dochodzi roszczenia na podstawie zakończonej umowy

z dnia 29.11.2011r., jest błędny, skoro z ustaleń faktycznych wynika, że po dniu wskazanym w umowie jako data jej zakończenia, strony w drodze czynności konsensualnych wyraziły wolę jej dalszego realizowania i na tych samych zasadach. Wobec wykazania w toku postępowania sądowego istnienia doniosłych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów według wskazań z art. 6 k.c. powództwo należy uznać za uzasadnione zarówno co do zasady jak i wysokości.

Mając powyższe na względzie z mocy art. 386 §1 oraz art. 98 §1 at. 108 §1 k.p.c. należało zmienić zaskarżony wyrok i orzec jak w sentencji .

SSR del. Małgorzata Wawrzonowska SSO Janusz Roszewski SSO Barbara Mokras